

Το Βιβλίο του Δανιήλ - Εκατόν Πέντε

Η Προοδευτική Απόρριψη του Ευαγγελίου: Από τη Γέννηση του Χριστού έως τον Λιθοβολισμό του Στεφάνου

Jeff Pippenger
2024-02-29

Στο τελευταίο άρθρο σημειώσαμε ότι η έμπνευση προσδιόρισε πως οι Ιουδαίοι «επισφράγισαν την απόρριψή τους» του ευαγγελίου στον σταυρό, και κατόπιν επιβεβαίωσαν εκ νέου την απόρριψή τους κατά τον λιθοβολισμό του Στεφάνου. Πώς δύναται να είναι αυτό; Βεβαίως, η απόρριψη του ευαγγελίου από τους φιλόνικους Ιουδαίους εκείνης της ιστορίας συντελέστηκε προοδευτικώς. Είχαν ήδη παρακαμφθεί κατά τη γέννησή Του. Από τη γέννηση του Χριστού έως τον λιθοβολισμό του Στεφάνου απεικονίζεται μια προοδευτική απόρριψη του ευαγγελίου.

«Οι άνθρωποι δεν το γνωρίζουν, αλλά η αγγελία γεμίζει τον ουρανό με αγαλλίαση. Με βαθύτερο και τρυφερότερο ενδιαφέρον, τα άγια όντα από τον κόσμο του φωτός ελκύονται προς τη γη. Ολόκληρος ο κόσμος είναι λαμπρότερος εξαιτίας της παρουσίας Του. Πάνω από τους λόφους της Βηθλεέμ έχει συγκεντρωθεί ένα αναρίθμητο πλήθος αγγέλων. Περιμένουν το σύνθημα για να αναγγείλουν τα χαρμόσινα νέα στον κόσμο. Αν οι ηγέτες στον Ισραήλ είχαν σταθεί πιστοί στην εμπιστοσύνη που τους είχε ανατεθεί, θα μπορούσαν να είχαν συμμεριστεί τη χαρά του να κηρύξουν τη γέννηση του Ιησού. Αλλά τώρα παρακάμπτονται.» *The Desire of Ages*, 47.

Από τη γέννηση του Ιησού έως τον θάνατο του Στεφάνου απεικονίζεται η προοδευτική απόρριψη του ευαγγελίου από τον αρχαίο Ισραήλ. Η αναγνώριση ότι η απόρριψη του Χριστού από τους Ιουδαίους υπήρξε προοδευτική επιτρέπει να εντοπιστεί η «επισφράγιση της απόρριψής τους» τόσο στον σταυρό, όπου το καταπέτασμα του ναού εσχίσθη, όσο και στον θάνατο του Στεφάνου. Το σχίσμα του καταπέτασματος ήταν σύμβολο ότι δεν ήταν πλέον ο λαός της διαθήκης του Θεού, και όταν ο Στέφανος ελιθοβολήθη, είδε τον Ιησού να ίσταται εκ δεξιών του Θεού, πράγμα το οποίο, στο δωδέκατο κεφάλαιο του Δανιήλ, εδάφιο 1, αποτελεί σύμβολο της λήξεως του καιρού της χάριτος. Η καταστροφή της Ιερουσαλήμ είναι επίσης σύμβολο της λήξεως του καιρού της χάριτος.

«Η τιμωρία που επρόκειτο να επέλθει επάνω στην Ιερουσαλήμ μπορούσε να αναβληθεί μόνο για σύντομο χρονικό διάστημα· και καθώς το βλέμμα του Χριστού αναπαύοταν επάνω στην καταδικασμένη πόλη, είδε όχι μόνο την καταστροφή της, αλλά και την καταστροφή ενός κόσμου. Είδε ότι, όπως η Ιερουσαλήμ παραδόθηκε στην καταστροφή, έτσι και ο κόσμος θα παραδοθεί στον όλεθρό του. Είδε την ανταπόδοση που θα επιβληθεί στους αντιπάλους του Θεού. Τα γεγονότα που διαδραματίστηκαν κατά την καταστροφή της Ιερουσαλήμ θα επαναληφθούν κατά τη μεγάλη και φοβερή ημέρα του Κυρίου, αλλά με τρόπο ακόμη πιο τρομακτικό.» *Review and Herald*, 7 Δεκεμβρίου 1897.

Μόνον το έλεος του Θεού εμπόδισε να καταστραφεί η Ιερουσαλήμ κατά τον σταυρό.

«Στη σταύρωση του Χριστού από τους Ιουδαίους εμπεριεχόταν η καταστροφή της Ιερουσαλήμ. Το αίμα που χύθηκε επάνω στον Γολγοθά ήταν το βάρος που τους βύθισε στην καταστροφή για τον παρόντα κόσμο και για τον μέλλοντα. Έτσι θα γίνει και κατά τη μεγάλη τελική ημέρα, όταν η κρίση θα πέσει επάνω σε εκείνους που απορρίπτουν τη χάρη του Θεού. Ο Χριστός, ο λίθος του προσκόμματός τους, θα εμφανιστεί τότε σε αυτούς ως εκδικητικό όρος. Η δόξα του προσώπου Του, η οποία για τους δικαίους είναι ζωή, για τους ασεβείς θα είναι καταναλίσκον πυρ. Εξαιτίας αγάπης που απορρίφθηκε, χάριτος που καταφρονήθηκε, ο αμαρτωλός θα καταστραφεί». The Desire of Ages, 600.

Μόνον το έλεος του Θεού επέμεινε, ώστε να μη φέρει την καταστροφή της Ιερουσαλήμ κατά τον καιρό του σταυρού.

«Επί σχεδόν σαράντα έτη αφότου η καταδίκη της Ιερουσαλήμ είχε εξαγγελθεί από τον Ίδιο τον Χριστό, ο Κύριος ανέβαλε τις κρίσεις Του επί της πόλεως και του έθνους. Θαυμαστή υπήρξε η μακροθυμία του Θεού προς εκείνους που απέρριψαν το ευαγγέλιό Του και προς τους φονείς του Υιού Του.» The Great Controversy, 27.

Κατά τον χρόνο του τελευταίου καθαρισμού του ναού, ο Ιησούς είχε εκθέσει την προειδοποίηση να φύγουν από την Ιερουσαλήμ όταν το βδέλυγμα της ερημώσεως, για το οποίο μίλησε ο Δανιήλ ο προφήτης, θα το έβλεπαν οι ακόλουθοί Του. Την πρώτη φορά που καθάρισε τον ναό είχε δηλώσει ότι οι Ιουδαίοι είχαν καταστήσει τον οίκο του Πατέρα Του σπήλαιο ληστών, αλλά την τελευταία φορά είπε: «ο οίκος σας» αφήνεται σε σας έρημος. Ακόμη και πριν από τον σταυρό, ο οποίος επρόκειτο αμέσως να λάβει χώρα, ο ναός όπου το καταπέτασμα επρόκειτο να σχισθεί κατά τη σταύρωση είχε ήδη προσδιορισθεί ως ο οίκος των Ιουδαίων, όχι ο οίκος του Θεού. Η αδελφή Ουάιτ αναφέρεται στο πότε ο Χριστός έκανε εκείνη τη δήλωση, και καθώς η μαρτυρία της συνεχίζεται, αναφέρεται επίσης και στα σαράντα έτη της παρατεταμένης ευσπλαχνίας.

Τα λόγια του Χριστού προς τους ιερείς και τους άρχοντες, «Ίδού, ο οίκος σας αφήνεται εις εσάς έρημος» (Κατά Ματθαίον 23:38), είχαν κατατρομάξει τις καρδιές τους. Προσποιούνταν αδιαφορία, αλλ' εντούτοις το ερώτημα επανερχόταν διαρκώς στον νου τους ως προς τη σημασία αυτών των λόγων. Ένας αόρατος κίνδυνος φαινόταν να τους απειλεί. Μήπως ήταν δυνατόν ο μεγαλοπρεπής ναός, που αποτελούσε τη δόξα του έθνους, να επρόκειτο σύντομα να γίνει σωρός ερειπίων;...

«Ο Χριστός έδωσε στους μαθητές Του ένα σημείο της επερχόμενης καταστροφής της Ιερουσαλήμ και τους είπε πώς να διαφύγουν: “Όταν δε ίδητε την Ιερουσαλήμ περικυκλωμένη υπό στρατευμάτων, τότε γνωρίσατε ότι επλησίασεν η ερήμωσις αυτής. Τότε οι εν τη Ιουδαία ας φεύγωσιν εις τα όρη· και οι εν μέσω αυτής ας αναχωρώσιν έξω· και οι εν ταις χώρας ας μη εισέρχωνται εις αυτήν. Διότι αύται είναι ημέραι εκδικήσεως, διά να πληρωθώσι πάντα τα γεγραμμένα.” Η προειδοποίηση αυτή δόθηκε για να εισακουσθεί σαράντα χρόνια αργότερα, κατά την καταστροφή της Ιερουσαλήμ. Οι Χριστιανοί υπάκουσαν στην προειδοποίηση, και ούτε ένας Χριστιανός δεν χάθηκε κατά την πτώση της πόλεως.» Η Ζωή του Χριστού, 628, 630.

Ο Χριστός σταυρώθηκε το έτος 31, και σχεδόν σαράντα χρόνια αργότερα, το έτος 70, η Ιερουσαλήμ καταστράφηκε έπειτα από πολιορκία τριάμισι ετών. Πώς θα μπορούσε η Ιερουσαλήμ

να είχε καταστραφεί κατά τον σταυρό το έτος 31, εφόσον απέμεναν ακόμη τριάμισι έτη χρόνου δοκιμασίας, τα οποία προσδιορίζονται ως οι εβδομήκοντα εβδομάδες στο ένατο κεφάλαιο του Δανιήλ, εδάφιο 24; Πώς μπορούν να επιλυθούν αυτές οι φαινομενικές ασυνέπειες; Η ευκολότερη λύση είναι απλώς να αναγνωρισθεί το γεγονός ότι, όταν πρόκειται για τη λήξη του χρόνου δοκιμασίας που παριστάνεται από τις εβδομήκοντα εβδομάδες, αυτή πρέπει να νοηθεί ως μια προοδευτική λήξη της δοκιμασίας. Αυτό είναι αληθές, αλλά αφαιρεί κάθε προφητική ειδικότητα κατά την εφαρμογή των οροσήμων εκείνης της ιστορίας. Θα προσπαθήσω να εξηγήσω.

Εάν η Πεντηκοστή αντιπροσωπεύει τον επικείμενο νόμο της Κυριακής, κατά τον οποίο καλείται να εξέλθει το άλλο ποίμνιο στη Βαβυλώνα, γιατί το ευαγγέλιο απευθύνθηκε στους Εθνικούς τριάμισι χρόνια μετά την Πεντηκοστή; Είναι ο θάνατος του Χριστού ή ο θάνατος του Στεφάνου σημείο της λήξεως του χρόνου δοκιμασίας για τον αρχαίο Ισραήλ; Εάν ο Λαοδικειανός Αντβεντισμός παύει να είναι εκκλησία κατά τον επικείμενο νόμο της Κυριακής, αντιπροσώπευε η καταστροφή του ναού το έτος 70 το τέλος του ναού του Λαοδικειανού Αντβεντισμού κατά τον νόμο της Κυριακής; Αυτό που μπορεί να φαίνεται ως φαινομενικές ασυνέπειες επιλύεται με την εφαρμογή του «γραμμή επί γραμμής», και όταν αυτή η εφαρμογή χρησιμοποιείται, η μαρτυρία των οροσήμων που προσδιορίζουμε καθίσταται πολύ σαφής και περιεκτική.

Η εβδομάδα κατά την οποία ο Χριστός επικύρωσε τη διαθήκη διαιρείται σε δύο ίσες περιόδους, διάρκειας τριών και ημίσεος ετών η καθεμία. Η πρώτη περίοδος των τριών και ημίσεος ετών αρχίζει με το βάπτισμα του Χριστού και λήγει με τον θάνατό Του. Το βάπτισμα είναι το σύμβολο του θανάτου και της αναστάσεώς Του· επομένως, η αρχή εκείνης της περιόδου των τριών και ημίσεος ετών είναι ταυτόσημη με το τέλος. Κατά την περίοδο εκείνη ο Χριστός παρουσίασε το ευαγγέλιο αποκλειστικά στους Ιουδαίους. Το τέλος αυτών των τριών και ημίσεος ετών σηματοδοτεί την αρχή των επόμενων τριών και ημίσεος ετών. Η αρχή της δεύτερης περιόδου των τριών και ημίσεος ετών αρχίζει με τον θάνατο του Χριστού και λήγει με τον θάνατο του Στεφάνου. Κατά την περίοδο εκείνη οι μαθητές παρουσίασαν το ευαγγέλιο αποκλειστικά στους Ιουδαίους.

Αυτές οι δύο περίοδοι, οι οποίες αποτελούν χωριστές προφητικές γραμμές, πρέπει να συναχθούν μαζί «γραμμή επί γραμμής». Τόσο οι αρχές όσο και τα τέλη φέρουν τη σφραγίδα του Άλφα και του Ωμέγα, διότι οι ιστορίες της αρχής και του τέλους είναι οι ίδιες. Αμφότερες οι χρονικές περίοδοι είναι ταυτόσημες, και το έργο που επιτελείται κατά τη διάρκεια καθεμιάς περιόδου είναι ταυτόσημο. Ο Χριστός, ο οποίος είναι ο Πρώτος και ο Έσχατος, είναι επίσης ο δημιουργός των πάντων, και υπό αυτή την έννοια είναι ο Δημιουργός της Αλήθειας. Η εβραϊκή λέξη «αλήθεια» σχηματίστηκε από τρία εβραϊκά γράμματα. Το πρώτο γράμμα, ακολουθούμενο από το δέκατο τρίτο γράμμα, ακολουθούμενο από το τελευταίο γράμμα του εβραϊκού αλφαβήτου, συνδυάζονται ώστε να σχηματίσουν την εβραϊκή λέξη «αλήθεια».

Και οι δύο περίοδοι των τριάμισι ετών έχουν τον Χριστό ως τον πρώτο και τον τελευταίο, διότι ο Χριστός βρίσκεται στην αρχή της πρώτης περιόδου κατά το βάπτισμά Του, καθώς βρίσκεται και στο τέλος αυτής με τον θάνατό Του στην πρώτη περίοδο. Και ο Χριστός βρίσκεται στον θάνατό Του στην αρχή της δεύτερης περιόδου, και στέκεται στα δεξιά του Θεού στο τέλος της δεύτερης περιόδου. Ο αριθμός δεκατρία είναι το σύμβολο της ανταρσίας, και και στις δύο περιόδους, είτε το ευαγγέλιο παρουσιάσθηκε αυτοπροσώπως από τον Χριστό είτε, στη δεύτερη περίοδο, από τους

μαθητές Του, οι σχολαστικοί Ιουδαίοι επαναστάτησαν εναντίον του μηνύματος του ευαγγελίου.

Αμφότερες οι περίοδοι έχουν την αυτή διάρκεια, φέρουν την υπογραφή του Άλφα και του Ωμέγα και προσδιορίζουν το αυτό ευαγγελικό μήνυμα. Οι δύο αυτές περίοδοι πρέπει να συναχθούν «γραμμὴν ἐπὶ γραμμὴν». Η μεθοδολογία του «γραμμὴν ἐπὶ γραμμὴν» είναι η μεθοδολογία της δοκιμασίας της όψιμης βροχής. Είναι η μεθοδολογία των εσχάτων ημερών, και οι αλήθειες που αναγνωρίζονται και εδραιώνονται διά της μεθοδολογίας αυτής κατά τις έσχατες ημέρες είναι εκείνες που εκκαθαρίζουν ή καθαρίζουν τους υιούς του Λευί κατά τη σφράγιση των εκατόν τεσσαράκοντα τεσσάρων χιλιάδων.

Τίνα θέλει διδάξει γνώσιν; και τίνα θέλει κάμει να εννοήσει διδασκαλίαν; εκείνους που απογαλακτίσθηκαν από το γάλα και αποσπάσθηκαν από τους μαστούς. Διότι πρέπει να είναι προσταγή ἐπὶ προσταγῆς, προσταγή ἐπὶ προσταγῆς· γραμμὴ ἐπὶ γραμμῆς, γραμμὴ ἐπὶ γραμμῆς· ἐδῶ ὀλίγον και ἐκεῖ ὀλίγον· επειδή με τραυλίζοντα χεῖλη και με ἄλλη γλῶσσα θέλει μιλήσει προς τούτον τον λαόν. Προς τους οποίους εἶπε, Τούτο είναι η ἀνάπαυσις, με την οποία μπορείτε να αναπαύσετε τον κεκοπιασμένον· και τούτο είναι η ἀναζωογόνησις· ὅμως δεν ηθέλησαν να ακούσουν. Αλλά ο λόγος του Κυρίου ἦτο προς αυτούς προσταγή ἐπὶ προσταγῆς, προσταγή ἐπὶ προσταγῆς· γραμμὴ ἐπὶ γραμμῆς, γραμμὴ ἐπὶ γραμμῆς· ἐδῶ ὀλίγον και ἐκεῖ ὀλίγον· διά να υπάγουν, και να πέσουν προς τα ὀπίσω, και να συντριφθούν, και να παγιδευθούν, και να πιασθούν. Ησαΐας 28:9–13.

Το επόμενο εδάφιο στον Ησαΐα απευθύνεται προς τους χλευαστές ἄνδρες που εξουσιάζουν τον λαό της Ιερουσαλήμ. Για εκείνους τους χλευαστές ἄνδρες, η «ἀνάπαυσις και η ἀναψυχή» (η όψιμη βροχή), την οποία ἀρνήθηκαν να «ακούσουν», είναι εκείνο που τους κάνει να «υπάγωσι, και να πέσωσι προς τα ὀπίσω, και να συντριφθῶσι, και να παγιδευθῶσι, και να συλληφθῶσι». Αυτή η δοκιμασία παρουσιάσθηκε σε αυτούς «με ἄλλην γλῶσσαν», διότι ο Ηλίας, ο Ιωάννης ο Βαπτιστής και ο Γουίλλιαμ Μίλλερ δεν είχαν εκπαιδευθεῖ στις θεολογικές σχολές των αντίστοιχων ιστορικών τους περιόδων. Το μήνυμα της όψιμης βροχής, το οποίο δοκιμάζει τον Λαοδικεϊακό Αντιβεντισμό, είναι το μήνυμα που παράγεται μέσω της εφαρμογῆς του «γραμμὴν ἐπὶ γραμμὴν».

Όταν τα πρώτα τριάμισι ἔτη της εβδομάδος κατά την οποία ο Χριστός επικύρωσε τη διαθήκη τεθούν ἐπάνω στα δεύτερα τριάμισι ἔτη, βρίσκουμε προφητικό φως που διασαφηνίζει κάθε φαινομενική ασυνέπεια η οποία θα μπορούσε να ἀνακύψει σε ἕναν ερευνητικό νου. Η εβδομάδα ἦταν ο καιρός κατά τον οποίο ο Ἄγγελος της Διαθήκης ἐπρόκειτο να επικυρώσει τη διαθήκη, και μία βιβλική διαθήκη πρέπει να επικυρωθεῖ με αἷμα. Το βάπτισμα και η σταύρωση του Χριστού και ο λιθοβολισμός του Στεφάνου ὅλα υποδεικνύουν αἷμα. Και οι δύο γραμμές ἀντιπροσωπεύουν το αἷμα της διαθήκης, και αυτές οι γραμμές επικυρώνουν τη διαθήκη.

Όταν τεθούν μαζί «ἐντολή ἐπὶ ἐντολήν», το βάπτισμα και η σταύρωση αποτελούν το πρώτο ορόσημο, και η σταύρωση και ο λιθοβολισμός του Στεφάνου αποτελούν το τελευταίο ορόσημο. Όταν τεθούν μαζί σε μία γραμμὴ, βρίσκουμε τον σταυρό και τον Μιχαήλ να ἐγείρεται κατά τον θάνατο του Στεφάνου ως δύο μάρτυρες της σφραγίσεως ἀπὸ τους Ιουδαίους της απορρίψεώς τους του ευαγγελίου. Ο θάνατος του Χριστού είναι ἐπίσης ο θάνατος του μαθητή Του, του Στεφάνου, πράγμα το οποίο είναι το Πάσχα ὅταν οι δύο γραμμές συνδυάζονται. Τρεις ημέρες ἀργότερα ο Χριστός ἀνασταίνεται ως η προσφορά των Πρωτογεννημάτων.

Νυνὶ δὲ ὁ Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, ἀπαρχὴ τῶν κεκοιμημένων ἐγένετο. Α΄ Κορινθίους 15:20.

Ανάμεσα στο Πάσχα και την εορτή των Πρωτογεννημάτων κατά την τρίτη ημέρα βρίσκεται η έναρξη της εορτής των Αζύμων. Ο άζυμος άρτος δεν «ανέρχεται», και ο Χριστός δεν ανέστη κατά τη δεύτερη ημέρα· ανέστη κατά την τρίτη ημέρα. Ο Χριστός και ο Στέφανος αποθνήσκουν μαζί στην εφαρμογή του «γραμμὴ ἐπὶ γραμμῆς», αλλά ο Στέφανος ανασταίνεται μετά τον Χριστό, διότι υπάρχει τάξη στην ανάσταση των πρωτογεννημάτων.

Πλην, έκαστος κατά την ιδίαν αυτού τάξιν· ο Χριστός ως απαρχή· έπειτα όσοι είναι του Χριστού, κατά την παρουσίαν αυτού. Α΄ Κορινθίους 15:22.

Οι ανοιξιάτικες εορτές δεν μπορούν να διαχωριστούν η μία από την άλλη, διότι συνδέονται άμεσα μεταξύ τους. Υπό αυτή την έννοια, η Πεντηκοστή αντιπροσωπεύει τον επικείμενο νόμο της Κυριακής, όταν θα υπάρξει επανάληψη της εκχύσεως του Αγίου Πνεύματος, και τότε η δεύτερη φωνή του δέκατου όγδοου κεφαλαίου της Αποκαλύψεως θα καλέσει εκείνους που επί του παρόντος δεν γνωρίζουν το ευαγγέλιο να εξέλθουν από τη Βαβυλώνα. Η λέξη «Βαβυλών» βασίζεται στη λέξη «Βαβέλ», η οποία σημαίνει σύγχυση, διότι κατά την πτώση της Βαβέλ ο Θεός συνέχεε τις γλώσσες, και κατά την Πεντηκοστή ο Θεός αναστρέφει τη σύγχυση των γλωσσών, ώστε να μεταφερθεί το ευαγγέλιο στον κόσμο. Έτσι, η Πεντηκοστή και ο νόμος της Κυριακής ευθυγραμμίζονται.

Κατά την Πεντηκοστή το χάρισμα των γλωσσών δόθηκε στους μαθητές, αλλά το μήνυμά τους τότε ήταν ακόμη περιορισμένο στους Ιουδαίους. Όταν και οι δύο γραμμές συνδυάζονται, η Πεντηκοστή τοποθετείται στο έτος 34, όταν ο Στέφανος λιθοβολήθηκε και το ευαγγέλιο μεταφέρθηκε τότε σε εκείνους που επί του παρόντος δεν γνωρίζουν το ευαγγέλιο.

Ο Στέφανος αντιπροσωπεύει εκείνους που ανασταίνονται «κατά την παρουσίαν Αυτού», αλλά οι οποίοι έχουν πεθάνει μαζί Του. Η προσφορά της Απαρχής σηματοδοτεί την ανάσταση του Χριστού κατά την τρίτη ημέρα, και επίσης σηματοδοτεί την έναρξη της Εορτής των Εβδομάδων, η οποία είναι επίσης η εορτή της Πεντηκοστής, και η οποία τιμά εις ανάμνησιν τη δόση των Δέκα Εντολών στο Σινά.

Η 22α Οκτωβρίου 1844 ευθυγραμμίζεται με τον σταυρό, διότι, μεταξύ άλλων αποδείξεων, η Αδελφή White ευθυγραμμίζει την απογοήτευση των μαθητών μετά τον σταυρό με την απογοήτευση που ακολούθησε την 22α Οκτωβρίου 1844. Τόσο ο σταυρός όσο και η 22α Οκτωβρίου 1844 προεικονίζουν τον προσεχώς ερχόμενο νόμο της Κυριακής. Η Πεντηκοστή επίσης προτυπώνει τον προσεχώς ερχόμενο νόμο της Κυριακής, αλλά η Πεντηκοστή ήλθε πενήντα δύο ημέρες μετά τον σταυρό. Ο σταυρός, ο οποίος προτυπωνόταν από το Πάσχα, εισάγει μια σειρά εορτών που μνημονεύουν τις αρχαίες οδούς του αρχαίου Ισραήλ από τη νύκτα κατά την οποία ο άγγελος του θανάτου προσπέρασε την Αίγυπτο, έως και τη δόση του νόμου. Μολονότι οι εορτές έχουν τις δικές τους διακρίσεις, είναι αδιαχώριστα συνδεδεμένες μεταξύ τους. Είναι, επομένως, ακριβές να εφαρμοσθούν οι πλήρεις πενήντα δύο ημέρες από το Πάσχα έως την Πεντηκοστή ως ένα ενιαίο ορόσημο.

Διὰ τοῦτο, ὁ σταυρός, ὁ θάνατος τοῦ Στεφάνου καὶ ἡ Πεντηκοστή προεικονίζουν ὅλα τὸν προσεχῶς ἐρχόμενον κυριακὸν νόμον, ὅτε ἀρχίζει ἡ προοδευτικὴ ἐκτελεστικὴ κρίσις ἐπὶ τῆς Συγχρόνου Βαβυλῶνος, καθὼς ἡ δευτέρα φωνὴ τοῦ δεκάτου ὀγδόου κεφαλαίου τῆς Αποκαλύψεως ἀρχίζει νὰ καλῆ τὸ ἄλλο ποίμνιον τοῦ Θεοῦ ἐκ τῆς Βαβυλῶνος. Εἶναι εἰς ἐκεῖνον τὸν ὀροδείκτην ποὺ ἔφθασε ἡ ἐκτελεστικὴ κρίσις ἐπὶ τῆς Ἱερουσαλήμ, μολοντί ὁ Θεὸς, ἐν τῷ ἐλέει Αὐτοῦ, ἀνέβαλε τὴν πραγματικὴν καταστροφὴν τοῦ ναοῦ καὶ τῆς πόλεως σχεδὸν τεσσαράκοντα ἔτη μετὰ τὸν σταυρὸν, ἕως τοῦ ἔτους 70. Ἡ καταστροφὴ τῆς ἀρχαίας Ἱερουσαλήμ ἀντιπροσωπεύει τὴν ἀρχὴν τῆς προοδευτικῆς ἐκτελεστικῆς κρίσεως, ἣτις ἀρχίζει εἰς τὰς Ἠνωμένας Πολιτείας ὅταν «ἡ ἐθνικὴ ἀποστασία ἀκολουθεῖται ἀπὸ ἐθνικὴν καταστροφὴν».

Ἡ ἀλήθεια ἐδραιώνεται ἐπάνω στη μαρτυρία δύο, καὶ στις δύο περιόδους τῶν τριάμισι ἐτῶν κατὰ τις ὁποῖες ὁ Χριστὸς επικύρωσε τὴ διαθήκη βρίσκουμε δύο μάρτυρες ἐνός θανάτου καὶ μιᾶς ἀναστάσεως, ἡ ὁποία συνδέεται με τὴν ἱστορία ποὺ προσδιορίζει τὸν επικείμενον νόμον τῆς Κυριακῆς. Εκείνος ὁ νόμος τῆς Κυριακῆς, στὴν Αποκάλυψη κεφάλαιον ἕνδεκα, προσδιορίζεται ὡς ἡ «ώρα τοῦ μεγάλου σεισμοῦ». Εκείνη ἡ «ώρα» συνδέεται ἀμεσα με δύο μάρτυρες ποὺ ἔδωσαν μιὰ μαρτυρία τριάμισι ἐτῶν. Ἡ μαρτυρία τους τελειώνει με τὸν θάνατον καὶ τὴν ἀνάστασίν τους.

Ἡ μαρτυρία τους τῶν τριάμισι ἐτῶν, ἀκολουθούμενη ἀπὸ τὸν θάνατον καὶ τὴν ἀνάστασίν τους, ἔχει παρασταθεῖ μέσω τοῦ θανάτου καὶ τῆς ἀναστάσεως τόσο τοῦ Ἰησοῦ ὅσο καὶ τοῦ Στεφάνου, διότι «γραμμὴ ἐπὶ γραμμῆς», ὁ Στέφανος παριστάνεται ὡς συνανασταίνόμενος με τὸν Χριστό. Στὴν εορτὴ τῶν Πρωτογεννημάτων, προσφέρονταν δύο κύριες προσφορές.

Τὸ ἓνα ἦταν ἓνας ἀμνὸς ἀμωμος, καὶ τὸ ἄλλο μιὰ προσφορὰ κριθῆς. Ἡ κριθὴ ἀντιπροσώπευε τὸν θερισμὸν ποὺ θα ἀκολουθοῦσε, καὶ ὁ ἀμνὸς ἀντιπροσώπευε τὸν Χριστό. Ὁ Χριστὸς ἀναστήθηκε τὴν τρίτην ἡμέραν, καὶ ὁ Στέφανος ἀντιπροσώπευε ἐκεῖνους ποὺ ἀκολουθοῦν, καὶ ἡ κριθὴ ἀντιπροσώπευε τὸν θερισμὸν ποὺ ἐπρόκειτο νὰ ἀκολουθήσει. Οἱ δύο μάρτυρες στὴν Αποκάλυψη ἕνδεκα ἔδωσαν τὴ μαρτυρία τους ἐπὶ τριάμισι ἔτη, ἔπειτα ἐφονεύθησαν καὶ κατόπιν ἀναστήθηκαν τριάμισι ἡμέρες ἀργότερα. Οἱ δύο ἐκεῖνοι μάρτυρες εἶχαν προτυπωθεῖ ἀπὸ τὸν Χριστό, ὁ ὁποῖος ἦταν ὁ Ἀπαρχῆς, διότι ἀντιπροσωπεύουν τις ἑκατὸν σαράντα τέσσερις χιλιάδες, οἱ ὁποῖες εἶναι ἐπίσης ἀπαρχῆς.

Καὶ εἶδον, καὶ ἰδοῦ, Ἄρνιον ἰστάμενον ἐπὶ τὸ ὄρος Σιών, καὶ μετ' αὐτοῦ ἑκατὸν τεσσαράκοντα τέσσαρες χιλιάδες, ἔχοντες τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς αὐτοῦ γεγραμμένον ἐπὶ τῶν μετώπων αὐτῶν. Καὶ ἤκουσα φωνὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ὡς φωνὴν ὑδάτων πολλῶν, καὶ ὡς φωνὴν βροντῆς μεγάλης· καὶ ἤκουσα φωνὴν κιθαρωδῶν κιθαρίζοντων ἐν ταῖς κιθάραις αὐτῶν· καὶ ἤδον ὡς ᾠδὴν καινὴν ἐνώπιον τοῦ θρόνου, καὶ ἐνώπιον τῶν τεσσάρων ζώων καὶ τῶν πρεσβυτέρων· καὶ οὐδεὶς ἐδύνατο νὰ μάθῃ τὴν ᾠδὴν εἰ μὴ αἱ ἑκατὸν τεσσαράκοντα τέσσαρες χιλιάδες, οἱ ἡγορασμένοι ἀπὸ τῆς γῆς. Οὗτοί εἰσιν οἱ μὴ μολυνθέντες μετὰ γυναικῶν, διότι εἶναι παρθένοι. Οὗτοί εἰσιν οἱ ἀκολουθοῦντες τῷ Ἀρνίῳ ὅπου ἂν ὑπάγῃ. Οὗτοι ἡγοράσθησαν ἐκ μέσου τῶν ἀνθρώπων, ἀπαρχὴ τῷ Θεῷ καὶ τῷ Ἀρνίῳ. Καὶ ἐν τῷ στόματι αὐτῶν δὲν εὗρέθη δόλος· διότι εἶναι ἄμωμοι ἐνώπιον τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ. Αποκάλυψις 14:1-5.

Ἡ προσφορὰ τοῦ κριθαριοῦ κατὰ τὴν εορτὴ τῶν Πρωτογεννημάτων ἀντιπροσώπευε τὴ συγκομιδὴν ποὺ ἐπρόκειτο νὰ ἀκολουθήσει, καὶ ὁ Στέφανος, κατὰ τὸ ἔτος 34, ἀκολούθησε τὸν θάνατον τοῦ Χριστοῦ κατὰ τὸ ἔτος 31, μολοντί «γραμμὴ ἐπὶ γραμμῆν», ἀπέθαναν στὸ ἴδιο ὀρόσημον. Σὲ σχέσιν

με τις προσφορές των πρωτογεννημάτων, ο Χριστός ήταν ο αμνός που εσφάγη και ο Στέφανος ήταν το κριθάρι. Σύμφωνα με τον Παύλο, «ο Χριστός» είναι «η απαρχή των κεκοιμημένων», και έπειτα «όσοι είναι του Χριστού κατά την παρουσίαν αυτού». Οι εκατόν τεσσαράκοντα τέσσερις χιλιάδες είναι απαρχές, και είναι εκείνοι «οίτινες ακολουθούσι το Αρνίον όπου αν υπάγη».

Κατά την «ώρα» του «μεγάλου σεισμού» του ενδεκάτου κεφαλαίου της Αποκάλυψης, οι δύο μάρτυρες που προεφήτευσαν επί τριάμισι έτη, μόνον για να φονευθούν και να κείνται στις οδούς επί τριάμισι ημέρες, ανασταίνονται. Είναι εκείνοι που παριστάνονται από τον Στέφανο, ο οποίος προφητικώς αναστήθηκε μαζί με τον Ιησού, αλλά και μετά τον Ιησού. Ως εκ τούτου, ανασταίνονται «τρεισήμισι ημέρες» αφού φονευθούν από το θηρίο που ανέβηκε από την άβυσσο. Κατά την ίδια «ώρα» κατά την οποία ανασταίνονται, αναβαίνουν στον ουρανό ως σημείο. Η διαδικασία της αναστάσεως και της αναλήψεώς τους εκτίθεται με προσοχή στον προφητικό Λόγο του Θεού, και περιλαμβάνει το ότι προτυπώθηκαν από τον κατά γράμμα θάνατο του Στεφάνου, εκπροσωπώντας κατ' αυτόν τον τρόπο έναν πνευματικό θάνατο που επιτελείται επί των δύο μαρτύρων καθώς μεταμορφώνονται από το κίνημα της Λαοδικείας του τρίτου αγγέλου στο Φιλαδελφικό κίνημα του τρίτου αγγέλου.

Θα συνεχίσουμε αυτή τη μελέτη στο επόμενο άρθρο.

«Ένα πράγμα είναι βέβαιο: εκείνοι οι Αντβεντιστές της Εβδόμης Ημέρας οι οποίοι λαμβάνουν τη θέση τους υπό τη σημαία του Σατανά, θα απαρνηθούν πρώτα την πίστη τους στις προειδοποιήσεις και τους ελέγχους που περιέχονται στις Μαρτυρίες του Πνεύματος του Θεού.

«Η κλήση προς μεγαλύτερο αγιασμό και αγιότερη υπηρεσία απευθύνεται τώρα και θα συνεχίσει να απευθύνεται. Μερικοί από εκείνους που τώρα εκφράζουν τις υποβολές του Σατανά θα συνέλθουν. Υπάρχουν πρόσωπα σε σπουδαίες θέσεις εμπιστοσύνης που δεν κατανοούν την αλήθεια για τον παρόντα καιρό. Προς αυτούς πρέπει να δοθεί το μήνυμα. Εάν το δεχθούν, ο Χριστός θα τους αποδεχθεί και θα τους καταστήσει συνεργούς μαζί του. Αλλά εάν αρνηθούν να ακούσουν το μήνυμα, θα λάβουν τη θέση τους κάτω από τη μαύρη σημαία του Άρχοντα του Σκότους.»

«Έχω λάβει την εντολή να πω ότι η πολύτιμη αλήθεια για τον καιρό αυτόν ανοίγεται ολοένα και σαφέστερα στον ανθρώπινο νου. Κατά ιδιαίτερη έννοια, άνδρες και γυναίκες πρέπει να τρώγουν τη σάρκα του Χριστού και να πίνουν το αίμα Του. Θα υπάρξει ανάπτυξη της κατανόησης, διότι η αλήθεια είναι δεκτική αδιάκοπης διεύρυνσης. Ο θείος εισηγητής της αλήθειας θα έλθει σε εγγύτερη και ολοένα εγγύτερη κοινωνία με εκείνους που εξακολουθούν να Τον γνωρίζουν. Καθώς ο λαός του Θεού δέχεται τον λόγο Του ως τον άρτο του ουρανού, θα γνωρίσει ότι οι έξοδοί Του είναι ετοιμασμένες ως η αυγή. Θα λάβει πνευματική δύναμη, όπως το σώμα λαμβάνει σωματική δύναμη όταν τρώγεται τροφή.»

Δεν κατανοούμε ούτε κατά το ήμισυ το σχέδιο του Κυρίου καθώς έλαβε τα τέκνα του Ισραήλ από την αιγυπτιακή δουλεία και τα οδήγησε διαμέσου της ερήμου στη Χαναάν.

«Καθώς συνάγουμε τις θείες ακτίνες που λάμπουν από το ευαγγέλιο, θα αποκτήσουμε σαφέστερη αντίληψη της Ιουδαϊκής οικονομίας και βαθύτερη εκτίμηση των σπουδαίων αληθειών της. Η διερεύνησή μας της αλήθειας είναι ακόμη ατελής. Έχουμε συγκεντρώσει

μόνο λίγες ακτίνες φωτός. Εκείνοι που δεν είναι καθημερινοί σπουδαστές του Λόγου δεν θα επιλύσουν τα προβλήματα της Ιουδαϊκής οικονομίας. Δεν θα κατανοήσουν τις αλήθειες που διδάχθηκαν μέσω της υπηρεσίας του ναού. Το έργο του Θεού παρεμποδίζεται από μια κοσμική κατανόηση του μεγάλου σχεδίου Του. Η μέλλουσα ζωή θα αποκαλύψει το νόημα των νόμων που ο Χριστός, περιβεβλημένος με τον στύλο της νεφέλης, έδωσε στον λαό Του». Spalding and Magan, 305, 306.